

hogy a lány észrevétlenül nő, magasodik előtte. Láttá, hogy amint nő, nyulik a lány, az ő arca felé, az ajka remeg és pirosságával elvakít mindent maga körül.

A lány arca ellenállhatatlanul, fokozatosan közeledett. Mintha könnyű alakját valami erősen, biztosan huzta, nyújtotta volna . . .

Véri nem vette észre, hogy nem a lány nőtt, magasodott előtte, hanem ő hajolt öntudatlanul, észrevétlenül a lány fölé. A bámulat nézése, ami eddig világot a szeméből, most a csoda örömét tükrözte. A felfedezés pajkos, gyerekes öröme csillogott a szeméből a nő felé.

A két ajk összeért.

Igy álltak sokáig. Véri, mint karesu iv, hajolt a nő fölé. Boldog volt, hogy a nő szökkent az ő magasságába, mint könnyed, fátyolos vizsugár.

Kovács László.

Dani bá hezszólásai.

Ezekkel a háromszéki legénkéikkel esszefacsarodánk a minap egy csepp innyavalóra s nagy hirtelennyibe úgy beléereszkedénk a hangulatba, hogy azt hittem sohasem lesz vége a bódogságnak. Pedig abiza, hogy a suj essék belé, elig libbenénk küjbebecske a bótajtón, mikor eszreveszem, hogy három éjjeli rendér arrafelé bátorodik. Hinnye — mondom — ezek

ha nem egyéb komoly szándékkal közelednek. Aljaksza meg az urfijék — mondom — s fujjuk el nekik mégeccer ezt az én szüvbéli nótámat, hátha meghassuk rülle a rendérek. Aval essze csongojodánk egy küzdék csukorékba s reja kezdénk nagy keservesen erre a fájintos énekre, amijik aval kezdődik, hogy: „Réten réten sej de a kánaki réten . . .” No — gondoltam —, ha van egy szikrányi érzékik a szép iránt ezeknek a henger rendéreknek, akkor most vaj síróba ered mindohárom, vaj pediglen ők es csatlakoznak a szólamhoz. Pedig, hogy a suj essék belé, a végin méges csak bébizonyosodott, hogy egy csepp érzékik sincsen a szép irányába. Még azt sem várták bé, hogy végig fujjuk. Mán az elejin belérikótottak s szót kértek a gyülekezettől. Igazolják magikot — aszongya az egyik. Hogy mernek más ablaka alatt fényes éjjel énekelni? Mit szólanának hezza, ha a magik ablaka alatt es énekelni kezdene valaki ijen üdő tájba?

— Hát — mondom — elsőbben es aval kezdem, hogy nekünk nincsen es ablakunk. Másadszor pediglen, ha vóna es ablakunk, az alatt nyuguttan énekelhetne akárki, aki szépen s keservesen tud énekelni.

— Jó jó — aszongya a rendér — ne feleséjjen kijed. Diktálja bé elsőbben a szeméjjes körülményeit. Hol született?

— Én biza Kánakon — mondom.

— Mikor született?

— Ezelőtt 53 esztendővel.

— Métt született?

— Met akkoriba nem vót egyéb dolgom — mondom.

— Mijen a családi állapota?

— Abiza — mondom — elég keserves egyelőre.

— Ne beszéljen fére — aszongya — met nem azt kérdettem. Van-e felesége vaj nincsen?

— Hát — mondom — sajnos.

— Megmondtam, hogy ne bolondozzék velem —

aszongya. — Azt kérdettem, hogy van-e felesége vaj nincsen?

— Hinnye — mondom — hát nem megmondám, hogy sajnos.

— A mán más — aszongya. — Hát mi a vallása kijednek?

— Abiza — mondom — unyitárus.

— Mijen? — aszongya.

— Unyitárus — mondom. — Hát, a rendér urtám izmaelita, hogy nem esmeri az unyitárus vallást?

— Tudja még — aszongya —, hogy én rendér vagyok s mindent esmerek.

— Ugy hát — mondom — akkor biztoson esmeri azt az éneket es, hogy „Nem vagy legén Berci . . .” Aval belé rittgentettünk istálom az urfijékkal s fúni kezdők, de úgy — az áldaját! —, hogy amennyi rendér vót a tájékon, mind esszufutott s egy szempiccre közbe fogának. Így osztáng esmént belénk rekesztették a szólamot istálom s aszonták, hogy vaj hazamenyünk énekelés nélkül, vaj ők visznek haza.

Mü osztán az elsőbbenit vállaltuk s eregelni kezdénk hazafelé, de azért mikor a kapuelejibe értünk, esment elfurók hogy „Nem vagy legén Berci . . .”

— No Dani bá — aszongya az urfi mikor felromlottunk a trépeken — kijedet jól kivallatá a rendér. Még azt es bédiktálá kijed, hogy hányszor vót tifuszba. Csak eppeg a nevit nem mondá bé.

— Hát — mondom — ha neki annyi esze vót, hogy nem kérdette, nekem es vót annyi eszem, hogy bé ne mondjam.

Aszongya istálom a szerkesztő urfi, hogy bigygyesszek még a régire valamit, met így nem elég csattanós a vége. Eppeg ezért aláson megistálom kijeteket, akik a zujságot olvassák, nehogy béaruljanak a rendérségnél. Met, ha megtalálja tudni az a henger rendér, hogy én vótam, akkor erőssen csattanós lenne a vége.

AKKORD.

Nagy, kincses palotáját kitarja az este s bús szürke ecsetjét a csendbe mártva, kiszínezi szépre-gyönyörűre, ezer mesére, forró csudára.

És néha villan messze, árva fény és senkise látja,

senki — senki — csak én.

Amikor vérző biborágyon nászát üli a tavaszi alkony s bús börtönablakok mögött, könny ül valaki lehunytt, két szemén — De sehol senki — egyedül én.

Az élet, a csók szent ünnep-estjén a csendbe csak egy halk jaj szakad.

Valahol egy fáradt, szomorú csillag — az is én vagyok talán — lassan, búcsutlan leszalad.

Barbarits Lajos.

A „Korzó” kávéház

az egyetem mellett, az egyetemi hallgatók legkedvesebb találkozó helye.

Pontos kiszolgálás, kitűnő billiárdasztalok.

Jelen a legjobban fűtött kávéház.